

[Kampmann.]

udligning mellem kommunerne, som regeringen vel egentlig havde til hensigt at indføre.

Uanset at det var et vigtigt tidspunkt, nemlig foråret 1969, at fremsætte forslagene på, tog regeringen overhovedet ikke hensyn til vore forslag, men tromlede som bekendt sin egen opfattelse af en byrdefordeling igennem. Det er lidt vanskeligt for os at se, hvorfor regeringen ca. et år senere skulle tage større hensyn til SF's forslag, som har samme hovedsigte som socialdemokratiets, men ethvert forsøg på at ændre regeringens opfattelse må jo hilses med glæde.

Hvis regeringen på dette område mod forventning skulle være til at få i tale, vil socialdemokratiet medvirke til en lovgivning, som sikrer de nye byområder, hvor den yngre og den børnerige del af befolkningen skal placeres, og sikrer den billigste og mest menneskelige udformning af de nye boligmiljøer, som nødvendigvis må skabes.

Dette kan ske ved, at finansieringen af jordkøb, den nødvendige planlægning, byggeomdningen og skole- og institutionsudbygningen ikke alene skal hvile på skattebetalinger fra en brøkdel af den befolkning, som kommunen engang skal rumme. Man må derfor søge at nå frem til en udlånsordning, der stiller de udbyggede kommuner med et godt skattegrundlag nogenlunde lige med de vækstkommuner, på hvilke de store fremtidige finansieringsbyrder ligger.

Socialdemokratiet vil under det kommende udvalgsarbejde være parat til at skitsere en ordning, hvorefter man fastlægger et normtal for investeringsomkostningerne pr. et vist antal af de nye indbyggere. Dernæst må det være en kommunal ret at låne et beløb udgørende en fastlagt procent af normtallene, således at man for de kommuner, der kan defineres som udviklingskommuner, fastlægger højere procenter end for kommuner, hvor udviklingen går langsommere.

Det vil nok være hensigtsmæssigt at anvende statens bygge- og boligfond eller hypotekbanken som formidler af disse lån. Men det afgørende for socialdemokratiet er ikke, hvilken institution der formidler, men at regeringen rent faktisk viser en politisk vilje til at stille de fornødne lån til rådighed for udviklingskommunerne. På denne måde

vil man give vækstkommunerne den sikkerhed for en stabil fremtidig udbygning, som vil være aldeles nødvendig for den kommunale planlægning. Endvidere har forslaget den fordel, at det næppe for de pågældende vækstkommuner vil være vanskeligt at opnå kortsigtede lån andre steder, indtil statens eller hypotekbankens långivning vil kunne træde ind i billedet, når man blot har sikkerhed for, at en sådan långivning vil komme på rette tid og sted.

Socialdemokratiet er altså parat til under et kommende udvalgsarbejde at søge udformet regler, hvorefter vækstkommunernes særlige finansieringsproblemer kan klares. Jeg vil dog gerne påpege, at der findes en række tilsvarende problemer for mere udbyggede kommuner, hvor der forestår en betydelig byfornyelse; man kan blot tænke på København i denne forbindelse.

Det var dette, socialdemokratiet tilsigtede med sit forslag i foråret 1969. I dag har vi set, at byrdefordelingen ikke er blevet bedre og udligningen ikke større. Det ændrer imidlertid intet ved vores principielle opfattelse. Vi vil stadig gerne være med til en lovgivning, der forbedrer byrdefordelingen og udligner mere.

Ivar Nørgaard: Jeg skal omtale de seks resterende forslag fra SF's side. Ligesom økonomiministeren går jeg ud fra, at der bliver lejlighed til senere i et udvalg at gå i detaljer, og jeg skal derfor omtale fire af forslagene meget summarisk og derefter koncentrere mig om forslagene vedrørende vor pengepolitik og de pengepolitiske institutioner.

SF's forslag om en statslig kvalitetskontrol, som eksportvirksomhederne skal kunne anvende frivilligt, forekommer mig at være en idé, det er værd at overveje.

Forslaget om en statslig investeringsfond for erhvervslivet svarer jo til et forslag, som vi på socialdemokratiets kongres i juni sidste år vedtog, og vi kan naturligvis kun erklære os tilfreds med, at SF nu fremsætter dette forslag.

Spørgsmålet om værdifaste statsobligationer har været overvejet også i realkreditkommissionen og bliver diskuteret meget heftigt, men det er, som om det er lidt svært at nå frem til en afklaring af, om det er en rigtig løsning. På den ene side kan man,